

הצקות רבים

לרביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

חיים טובים // נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

למה באמת אני מקיים מצוות?

בשבת אחת כבה האור לפתע ובעל הבית שהוא ירא שמים אפילו לרגע לא העלה בדעתו להדליק חלילה את האור, אכן בהתבוננו על עצמו מצא שהוא מרגיש איזשהו מרמור על כך שהוא יושב בחושך ואי אפשר להדליק את האור, והבין שאם כן הרי בעצם אינו ירא שמים כלל, וכל עבודת השם שלו היא מן השפה ולחוץ, ואפילו יראת העונש אין בקרבו שהרי כשנמנע מלהדליק לא העלה בדעתו כלל עונש הגהנום... כך קורה לי לפעמים בתפילה, בלימוד תורה, שאני מגלה שבכלל לא מתחשק לי... או אפילו בעבירות חמורות שאני נבהל לגלות את מה שמתחשק לי... אז מה קורה איתי?

א) יש כאן שאלה יסודית, כשהתורה אוסרת עלינו דברים מסוימים האם הכוונה שאני ימנע מלעשות אותם כי אני לא רוצה לעשות אותם, או שאני ימנע רק כי התורה לא מרשה אבל אני רוצה לעשות אותם. מצד אחד, אם אני לא עושה עבירות אבל בליבי אני רוצה אז מה הטעם בכך, מצד שני להגיד לי לא לרצות אני לא יודע איך עושים את זה. כמו כן במצוות שהתורה מחייבת אותי לעשות, מצד אחד אין טעם לעשות בלי שאני רוצה, מצד שני אני כרגע לא רוצה, אז מה אני לא יהודי?

התשובה היא גם וגם, צריך מעשה אפילו בלי רצון, וצריך רצון, כשהתורה באה ואומרת לי לשמור מצוות, אם אני נמשך לעבירות אז ממני התורה דורשת לא לעשות, וזה רצון השם ממני, וזה תלוי כל הנצחיות שלי והעולם הבא שלי, וכו' וכו', בזה שבפועל לא עשיתי, ואני שמח בכל לבי בקיום התורה שלי, זה מה שמצופה ממני ועמדתי במשימה בכבוד ובגבורה, כמובן אם אני רוטן על זה שאני נאלץ להתגבר ולקיים, אז כנראה שלא

שלום לקוראי הגליון הנכבדים!

לאחר הפוגה אנו מתחדשים בס"ד בהוצאת הגליון. אנו תקווה ותפילה שנזכה להוציא את הגליון מידי שבוע בשבוע. תתפללו על זה.

בגליון שלפנינו נפתח במדור **חיים טובים**, לאחר מכן נכנס למדור **ללכת עם תורה** – ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש – נמשיך בלימוד תורה ט, נעבור למדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א, ונסיים במדור **משיבת נפש** דיבורים נפלאים לבית ולמשפחה הנובעים מתורת הגחל הנובע.

בלוח השיעורים הקבועים ישנה הזדמנות של פעם בכמה שנים: להתחיל ללמוד ליקוטי הלכות לפי סדר דף ליום! כולנו מתחדשים!

וכן ישנה הזדמנות להצטרף ללימוד העמוד היומי בליקוטי מוהר"ן – מתחילים חלק ב'!

בברכת שבת שלום ומבורך העורך

מתחדשים

חדשות המקורבים

היולת רביה"ק אצל אנ"ש בשכונת טלז-סטון בירושלים
נשא דברים הרה"ה ר' ישראל מאיר גלינסקי שליט"א

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון: פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 42 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"ס, ולציין זאת). עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות). בהצלחה!

השיעורים הקבועים

יום	חודש השו"ן	הדף היומי מסכת עירובין	מסנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי סוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות חלק א	העמוד היומי בוה"ק
ז	ו	עו	חזרה	ה.	יד	צג.
א	ז	עו	תקט, א	ה.	טו	צה.
ב	ח	עח	תקיט, ב-ה תקב, תקבא	ו.	טז	צד.
ג	ט	עט	תקב, תקבג	ו.	יז	צה.
ד	י	פ	תקב, תקבה	ז.	יח	צה.
ה	יא	פא	תקכו, א	ז.	יט	צו.
ו	יב	פב	חזרה	ח.	כ	צו.

התורה הנלמדת בחבורת 'תמיטי דרך' העלמית ליקוטי סוהר"ן, חלק ראשון, תורה ל.

הערות וביאורים // פניני הערות וביאורים לפי סדר מהלך התורה

היגו, אמרינו לה: כמה אנו מרחקין ממציא מבחינת (איכה ב): "שפכי לבך כמים נכח פני ה'".

אמר לך, תמנא בחינות, היגו למוד התורה, שהוא חמשה חמשי תורה, ושלשה תפלות. תנינו ויהבינו לה תנינו, לשון למוד, ואחר הלמוד, יהבינו לה להריח, כמה מרחקין מזאת הבחינה של מים. ואמר לך, תלתא פריסי היגו שלשה בחינות תפלות. והראו לנו סימן על זה, שעדין לא הגענו למדרגה זאת שנתפלל כל כך בכונה עד שגשפך לבנו לפניו כמים. והא ראיה: אפכית כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "אף תשיב צור חרבו ולא תקמותו במלחמה", כי כל התפלות הם בחינת חרב אצל משיח, ואם היו התפלות בבחינה הנ"ל, בודאי לא היה משיב צור חרבו, וזה סימן שעדין לא הגענו למדרגת "שפכי לבך כמים נכח פני ה'".

בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "ואמונתך סביבותיך".

ואתלויין בהדן הוא טיעא, שקשרנו את עצמנו עם צדיק הדור, שהוא בחינת משיח, כלליות התפלה. ושקיל עפרא ומורח ואמר: הא לדוכתא פלן והא לדוכתא פלן. עפרא זה בחינת תפלה, כמו שכתוב (ישעיהו מ"א): "יתן כעפר חרבו", וחרב זה בחינת תפלה, כמו שכתוב: "בחרבי ובקשתי". ומורח כי יש לו כח הזה להריח, על ידי שהוא כלול כל התפלות, וכתוב: "ותהלתי אחטם לך".

ואמר: הא לדוכתא פלן שהיה יודע שערי תפלות, והיה יודע כל תפלה השיך לשבטו.

ואמרינו לה: כמה מרחקין ממציא? ואמר: הבו לי עפרא. ויהבינו לה. אמר לך: תמנא פריסי. תנינו ויהבינו לה, אמר לך: תלתא פריסי. אפכית ולא יכלית לה.

וזה פרוש: אמר רבה בר בר חנא: זמנא חדא הוי קאזלינו במדברא, ואתלויי בהדן הוא טיעא, דהוה שקיל עפרא ומורח לה. ואמר: הא ארחא לדוכתא פלן והא ארחא לדוכתא פלן. אמרינו לה: כמה מרחקין ממציא? ואמר לך: הבו לי עפרא. ויהבינו לה. אמר לך: תמנא פריסי. תנינו ויהבינו לה, אמר לך: דמרחקין תלתא פריסי. אפכית לה ולא יכלית לה.

רשב"ם: טיעא סוחר ישמעאל: והפכינו האי עפרא בהאי עפרא, לנסותו אם יהיה בקי כל כך.

זמנא חדא אתלויין בהדן הוא טיעא, סוחר ישמעאל זה בחינת צדיק הדור, שהוא כלול כל התפלות כמשיח. ותפלות זה בחינת סוחר ישמעאל, כמו שכתוב (בראשית ט"ז): "כי שמע ה' אל עגרי", ותרגומו: 'קביל ה' צלותיך'. וזה סוחר, כי סביב תרגומו סוחר וזה

חיים טובים - המשך

סותרים, מצד אחד צורך להגיע מהר הביתה, מצד שני צורך להיות ישר ולא לעשות עבירת תנועה, והצורך הזה חזק יותר, מאותו מקום אני נמנע מלהדליק אור בשבת כי יש בתוכי ידיעה עמוקה שזה לא טוב, וזה הוא המקום הנכון של יהודי כשר שעושה רצון אביו שבשמים.

כלל אני פועל מהנפש [ובדרך כלל לא מפני שהשכל התגבר על הנפש], וזה כמו כשאני נמנע מלעבור עבירת תנועה, לא בגלל פחד מהקנס, ולא בגלל חשש סכנה, אלא שיש בתוכי ידיעה פנימית עמוקה שזה לא טוב, וכשאני רגוע אני פועל לפי היושר הפנימי שלי, זאת אומרת שיש בתוכי שתי צרכים

הבנתי כלום, אבל אם אני שלם עם זה, ועל אף שקשה לי אני עושה מה שצריך, זה בדיוק המקום הנכון שלי מול השם יתברך והתורה הקדושה.

ב) מאיזה מקום בנפש אני נמנע להדליק את האור בשבת, אם מצד השכל יכול להיות הרבה סיבות שגורמות לי להחליט לא להדליק, אבל בדרך

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

קו "המקורבים"
077-31-40-331
שמעו ותחי נפשכם

חבורות ושיעורים למקורבים!

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' – ברסלב, בשלוחה: 42

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב-8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה: חבורת חניכי הישיבות – ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

ליה" כי אעפ"כ השי"ת גומר תמיד כרצונו ע"י הצדיקים, וסוכ"ס יבוא התיקון בשלימות, בבחי' נצחתי ואנצח גמרתי ואגמור ודו"ק.

[ה] ותפלה הוא בחינת נסים, שהוא אין דרך הטבע, כי לפעמים הטבע מחיב

התפילה, דהיינו שיוסף הצדיק קיבל מיעקב אבינו את בחי' התפילה הזאת של שפכי כמים ליבך [שזה עצמו בחי' נקודת האמת שמכניע את כל החושך שסביב התפילה], וזהו בחי' פי שנים, יעו"ש עוד.

ויעו"ש עוד [שער ה'] שכתב 'הוא מה שנודע דברי אדמו"ר זצ"ל על אודות הבחינה שפכי וכו' המוב"פ, שהיה רגיל להזהיר על זה לכל אחד, שישפוך את לבבו כמים נוכח פניו יתברך, גם זולת התפלות המסודרות ב"ב נוסחאות. כי אף על פי שכל נוסח מכון בכוונת המדות והספירות, כפי השער המיוחד לו, כידוע. אבל בסיבת הקליפות אשר יסובבו בדרכי השערים האלה, נתרום על זה מעלת הבחינה הנ"ל, שמבקש האדם מלבו בכל עת בקשה חדשה. כי אז לא תעלה כלל בדרכי השערים אשר יסובבו בהם המעכבים והמסכים הנ"ל. ואין סוף וגבול כלל, להדרכים החדשים אשר יתחדש [כפי התחדשות הבקשות שבכל פעם], לזה השער לה' אורי לבד'.

אפכית ליה ולא יכלית ליה

ויש לציין עוד מה שמבאר בספר מי הנחל את העניין של אפכית ליה המבואר כאן, שהוא בחי' הכיסוי של הניסים בדרך הטבע המבואר בהמשך [באות ה] שזהו בחי' ההיפך מהתפילה ממש, יעו"ש בדבריו, ועל פי זה מתבאר שהכוונה בזה שאע"פ שאנו הופכים כביכול את התפילה ונופלים לדרך הטבע רח"ל, אבל אעפ"כ 'ולא יכלית

שפכי כמים לבך נוכח פני ה'

יש להביא בזה מה שכתב בביאור הליקוטים כאן וז"ל 'על פי מאמר רבה בר בר חנה, כמה מרחקין ממיא וכו', ופירש שם רבינו ז"ל, כמה מרחקין מבחינת שפכי כמים לבך. תלתא פרסי, היינו הג' תפילות, עדיין מרחקין וכו'. ועל פי פירוש הפשוט קשה להבין, מה ענין הג' תפילות ומה ענין שפכי כמים וכו'. אך ענין שפכי כמים לבך, הוא תפלת חצות, שהוא ענין אחר לגמרי, שהוא נוכח פני ה' ממש בלי מחיצות ובלי הפסק שערים. ולפי זה מתורץ מה שפירש רבינו ז"ל הגמרא הנ"ל, שיש י"ב שערים נגד י"ב שבטי יה, הלא יש י"ג שבטים וצריך להיות י"ג שערים כנגד י"ג נוסחאות התפלה. ועל פי הנ"ל מיושב היטב, כי תפלה אחת הוא בלא שער אלא נוכח פני ה' ממש. שתפלה זאת היא תפלת חצות, שצריכים לקום חצות, שאז עת רצון שתתקבל תפלתו, כי תפלתו עולה לה' ממש בלי שער מסך המבדיל, כמו שכתוב שפכי כמים לבך נוכח פני ה' ממש'.

ובהמשך דבריו שם מבאר עוד על פי זה מה שלכא' קשה שענין זה של שפכי כמים ליבך לא נזכר במאמר עצמו, ובדרך כלל רבינו לא מזכיר בביאור הרבב"ח ענין חדש שלא נזכר בגוף המאמר, אלא שזה עצמו מה שנזכר במאמר שיעקב אבינו נתן ליוסף פי שנים, שלפי מה שמבאר רבינו העניין של י"ב שבטים על י"ב נוסחאות התפילה, א"כ גם החלק הזה הולך על

נקודה בפרשה

// הרב אליהו עטיה שליט"א

מדוע רק אחד המבול אמר ה' שהיות שיש לאדם יצר הרע לא יהיה יותר מבול

"וירח ה' את ריח הניחח ויאמר ה' אל לבו לא אסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו, ולא אסף עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי" (בראשית ח, כא). ופירש"י וז"ל: "מנעריו" - מנעריו כתיב (חסר ו'), משנעדר לצאת ממעי אמו - ניתן בו יצר הרע, עכ"ל.

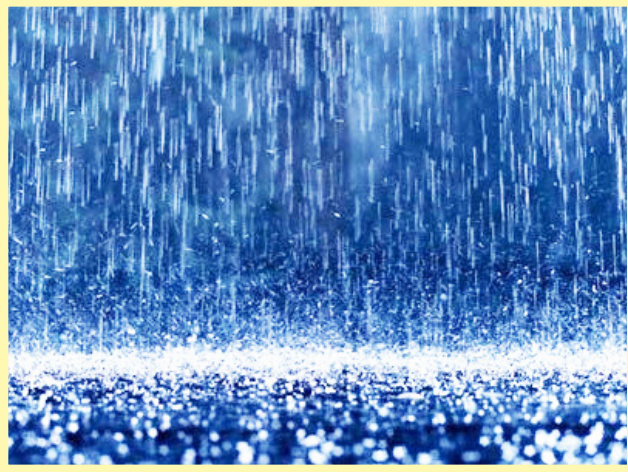
וקשה: (א) כיון שסיבת השבועה שלא יביא עוד מי מבול לעולם - אפי' אם יחטאו חס ושלום - הוא מחמת "כי יצר לב האדם רע מנעריו", א"כ למה באמת הביא הקב"ה מבול לעולם, דאם יש לבני האדם הצטדקות שהחטאים הם מחמת היצר הרע שניתן באדם מיד כשיוצא ממעי אמו, ענין זה נכון גם קודם המבול, ומדוע באמת הביא הקב"ה מבול. (ב) מדוע כביכול עלתה מחשבה זו לפניו רק אחרי שנח הקריב קרבן ונאמר "וירח ה' את ריח הניחח", דלכאורה אין תלוי זה בזה, כי ענין זה שהיצר הרע ניתן באדם מנעוריו - הוא אמיתי גם בלא הקרבן של נח, ומדוע הקרבן של נח דוקא גורם את השבועה הזאת.

ונראה ליישב את הקושיות אחת בשניה, ובהקדים את דברי הזוהר חדש (פרשת נח דף כט, מתוק מדבש עמ' תנב), וז"ל: תנו רבנן, מה השיב הקב"ה לנח - כשיצא מן התיבה וראה כל העולם חרב - והתחיל לבכות עליו, ואמר: רבוננו של עולם נקראת רחום, הנה לך לרחם על בריותיך השיבו הקב"ה: רעיא שטיא, כען אמרת דא ולא בזמנא דאמרת לך בלישנא רכיכא (כעת אתה מתפלל כך ולא בזמן שאמרתי לך בלשון רכה על המבול), דכתיב (שם ו) "עשה לך תבת עצי גפר" וגו', "ואני הנני מביא את המבול" וגו', "לשחת כל בשר" וגו', "ויאמר ה' לנח" וגו', "כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה", כולי האי אתעכבית עמה ואמרת לך בדיל דתבעי רחמין על עלמא (כל כך התעכבתי וחיתי לך שתבקש רחמים על העולם). ומקדין דשמעת דתשתייב את בתיבותא, לא עאל בלבך בישותא

חכמינו, זכרונם לברכה (תענית כה): 'קול התור גשמע בארצנו לענין גשמים, כי עקר הגשמים גשמע בארץ ישראל, כי שם התהומות, הינו הנסים, הינו אמונה, תפלה:

וזה לעמת זה עשה אלקים, ומצרים הוא הפך ארץ ישראל, זה לעמת זה, כמו שכתוב (שמות י"ד): "ומצרים נסים לקראתו", שמצרים לעמת ארץ ישראל, לעמת הנסים. ובשביל זה אין מקום תפלה במצרים, כמו שכתוב (שם ט): "והיה כצאתי את העיר אפרש כפי". בשביל זה, כשפגם אברהם בארץ ישראל, בשעה שהבטיח לו הקדוש ברוך הוא על ירשת ארץ אמר (בראשית ט"ו): "במה אדע" על ידי זה ירדו אבותינו למצרים, כי פגם באמונה, הינו ארץ ישראל, בחינת נסים, וירד יעקב ובניו למצרים, ששם הפך הנסים, שזה לעמת זה.

וירדו דוקא יעקב ובניו, כי הוא פגם בארץ ישראל, בחינת תפלה, וירדו יעקב ובניו, שהם בחינת תפלה, שהם בחינת שנים עשר שערי תפלה. ועל ידי שעקר התפלה הם יעקב ובניו כנ"ל, על ידי זה לא זכה לארץ ישראל, לבחינת תפלה, אלא יעקב ובניו, כמו

איזו דבר, והתפלה מהפכת את הטבע. ועקר הנסים, הינו עקר התפלה, אינו אלא בארץ ישראל, כמו שכתוב (תהלים ל"ז): "שכן ארץ ורעה אמונה", ואמונה זה תפלה, כמו שכתוב (שמות י"ז): "ויהי ידיו אמונה" כתרגומו. ובשביל זה היא גבוה מכל הארצות (זבחים נד), על שם שעקר הנסים שם הם, וקתיב (ישעיהו ס"ב): "הרימי נס". ובשביל זה נקראת ארץ כנען, כנען לשון סוחר, בחינת אמונה, כמו שכתוב: "ואמונתך סביבותיך":

וזה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (תענית י): ארץ ישראל שוטה תחלה. והגשמים באים מתהומות, כמו שכתוב (תהלים מ"ב): "תהום אל תהום קורא", ותהום לשון נס, כמו שכתוב (רות א): "ותהם כל העיר", כי על נס, הינו על דבר חדוש, מתמיהין. וזה שאמרו

לך לרחם על בריותיך' וכו', ותפילה זו היתה מועילה מאוד אם היה נח מתפלל אותה קודם שבא המבול - כי היה בכוחה לבטל את המבול. וביאור הענין, כי הנה על פי מידת הדין, ודאי כיון שחטאו היה מגיע להם להענש, דכיון שיש כח של בחירה בעולם, ואין אדם מחויב לעשות רע אפי' שיש לו יצר הרע גדול, אם בחר לעשות רע ודאי מן הראוי שיענש, ולכן נגזר על דוד המבול להאבד מן העולם כפי הדין. אולם יש הנהגת מידת הרחמים של ה' ית', שאותה צריך לעורר בתפילת בני האדם [וכך גזרה חכמתו ית' שלא תתעורר מעצמה, אלא כשבני אדם יבקשו עליה], וכשמעוררים את מידת הרחמים, אזי אפי' שעל פי דין צריכים להענש, כי לא היה האדם מוכרח לשמוע ליצר הרע והיה יכול להתגבר עליו -

דעלמא, ועבדת תיבותא ואשתזבתא. וכען דאתאביד עלמא, פתחית פומך למללא קדמי בעיני ותחנננין. (ואילו אתה מרגע ששמעת שתינצל בתיבה, לא עלה על לבך הרעה שתהיה לעולם, אלא עשית תיבה וניצלת, ועתה שאבד העולם פתחת פיך לבקש לפניי בבקשות ותחננני). כיון דחזא נח קה, הקריב עלוון וקרבגין (כיון שראה נח שטעה, הקריב עולות וקרבנות לכפר על עצמו), דכתיב (שם ח, כ) "ויקח מכל בהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עולות במזבח", עכ"ל.

והנה לפי דברי הזוהר הקדושים מיושב הכל היטב. כי מבואר שענין הקרבן שעלה לריח ניחח הוא לכפר על נח - שלא התפלל מתחילה על העולם, ועיקר מה שגרם את השבועה היא התפילה של נח שאמר לפני ה' ית' נקראת רחום, הנה

שְׁכַתוֹב (בְּרֵאשִׁית כ"א): "כִּי בִיִּצְחָק יִקְרָא לְךָ יָרֵעַ", וְלֹא כֹל יִצְחָק (נְדָרִים ל"א):

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ח): 'אֵין הַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין אֶלֶּא בְּשִׁבִיל אֲמֵנָה, הֵינּוּ בַּחֲנִית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁהוּא בַּחֲנִית תְּפִלָּה, בַּחֲנִית אֲמוּנָה, וְהִיא שׁוֹתָה תַּחֲלָה, שְׁשֵׁם הַתְּהוֹמוֹת בַּחֲנִית נְסִים, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְתַהֲם כֹּל הָעִיר".

וְזֶה שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (שֵׁם ח): 'בְּשַׁעֲהָ שְׁהַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין, אֶפְלוּ פְּרוּטָה שְׁבַפְסִים מִתְּבַרְכָּת; 'פְּרוּטָה' זֶה בַּחֲנִית קוֹל הַתּוֹרָה וְאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה: 'הֵאֵי רֹדְיָא דְמֵיָא לְתוֹרָה, וּפְרִיטָא שְׁפּוֹתָה', וְהוּא עוֹמֵד בֵּין תְּהוֹמָא לְתְּהוֹמָא, שְׁהוּא כְּלוּל מִשְׁנֵי הַתְּהוֹמוֹת, שְׁהוּא כְּלָלִית הַנְּסִים. וְזֶה: 'פְּרוּטָה שְׁבַפְסִים', שְׁפַעֲמִים נִתְּכַסֶּה כֹּחַ הַנְּסִים; וְעַל יְדֵי הַגְּשָׁמִים נִתְּבַרְךְ הַפְּרוּטָה, הֵינּוּ הַנְּסִים, 'דְּפְרִיטָא שְׁפּוֹתָה'.

וְאֵלוּ בְּנֵי אָדָם הַמְּכַחֲשִׁים כֹּל הַנְּסִים וְאוֹמְרִים שְׁהַכֹּל דָּרָךְ הַטְּבַע, וְאֵם רוֹאִים אֵיזְהוּ נֶס, הֵם מְכַסִּים אֶת הַנֶּס עִם דָּרָךְ הַטְּבַע, שְׁאוֹמְרִים שְׁזֶה דָּרָךְ הַטְּבַעִים נִמְצָא שְׁפּוֹגְמִים בַּתְּפִלָּה, כִּי הַתְּפִלָּה הִיא נְסִים, שְׁמִשְׁנָה אֶת הַטְּבַע, וּפּוֹגְמִים בְּאֲמוּנָה, שְׁאֵין מְאִמְנִים בְּהַשְׁגַּחַת הַבוֹרָא יְתַבְרַךְ וּפּוֹגְמִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁהוּא מְקוֹם הַנְּסִים, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְקוֹל הַתּוֹרָה נְשִׁמַּע בְּאֶרְצֵנוּ", וְכְמוֹ שְׁאֵמְרוּ: 'אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שׁוֹתָה תַּחֲלָה, כִּי שֵׁם

הַתְּהוֹמוֹת מְקוֹם הַנְּסִים, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְתַהֲם כֹּל הָעִיר". וְעַל יְדֵי זֶה צָרִיךְ לִפְלֵ בְּגִלוֹת מְצָרִים, כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֵׂה כְּנִ"ל, וְכֹל הַגְּלִיּוֹת מְכַנִּים בְּשֵׁם מְצָרִים, עַל שֵׁם שְׁהֵם מְצָרִים לְיִשְׂרָאֵל (כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה בְּרֵאשִׁית רָבָה טז):

לְכֹאוּ רַבֵּינוּ מְזַכֵּיר כַּאֲן עֲנִיִן נוֹסֵף צַדִּיק, אֲבָל מִתּוֹךְ כִּלְלוֹת הַמֵּאֵמֵר נִיתֵן לְהַבִּין, שְׁזֶה גּוֹפֵא עֵיקֶר הַחוּשֶׁךְ הַמְּסַבֵּב אֶת הָאָדָם, מֵה שְׁמַכְסֵה אֶת הַנְּסִים בְּדֶרֶךְ הַטְּבַע, וּמִמִּילָא עִ"ז קִשָּׁה לוֹ לְהַתְּפַלֵּל, כִּי כְּשִׁוֹדֵעַ שְׁהַכֹּל נִסִּים, יֵשׁ לוֹ אֲמוּנָה בְּכַח הַתְּפִילָה [וְכַמְבוֹאֵר בַּתּוֹרָה ז' שִׁוֹדֵעַ שֵׁשׁ מִחֲדָשׁ שִׁיכּוֹל לְחַדֵּשׁ דְּבַר כְּרַצּוֹנוֹ שְׁזֶה עֵיקֶר הָאֲמוּנָה בַּתְּפִילָה], וְזֶה עֲצָמוֹ עֵיקֶר הַחוּשֶׁךְ שִׁמְסַבֵּב אֶת הָאָדָם.

וְזֶה לֹא רַק כִּלְפֵי הַתְּפִילָה אֲלֵא גַם כִּלְפֵי עֲצֵם הַחַיִּים, שְׁכֹל הַהִסְתַּכְלוֹת הַזֹּאת שְׁהַכֹּל הוּא טַבַּע ח"ו, כֹּל זֶה הוּא הַיִּפְךָ מֵאוֹר הַשִּׁי"ת, כִּי עִ"ז עֲצָמוֹ אֵין רוֹאִים אֶת אוֹר הַשִּׁי"ת שְׁמֵאִיר בְּבֵרִיאָה, אֲבָל כֹּל שְׁזוֹכִים לְהֵאֲרֵת הָאֲמֵת הַזֹּאת לְהַבִּין שְׁכֹל הַבְּרִיאָה הִיא נִסִּים [בְּבַח' נִסִּין עֵילָאִין וְנִסִּים תַּתָּאִין הַמְּבוֹאֵר בַּתּוֹרָה ז'], כִּךְ זוֹכִים לְאוֹר הָאֲמֵת שְׁהוּא אוֹר הַשִּׁי"ת בְּעֲצָמוֹ [וּבֵאֵמֵת אוֹר הָאֲמוּנָה הוּא עֲצָמוֹ בַּח' אוֹר הָאֲמֵת שֶׁל בַּח' חֲלוֹן שֵׁע"כ הוּא נִקְרָא אֲמוּנָה וְלֹא אֵמֵת, אֲבָל שֵׁם אֲמוּנָה הוּא בְּהַתְּחַבְּרוֹת עִם הָאֲמֵת שְׁאֵז מְקַבֵּלֵת שֵׁם אֲמוּנָה כְּמוֹ שְׁהֵבִיא רַבֵּינוּ בַּתּוֹרָה ז' אֶת מֵאֵמֵר הַזֶּה"ק תִּדַּק

כֹּד אֶתְחַבְּרַת בְּאֵמֵת אֶתְעַבִּידַת אֲמוּנָה, כִּן מִתְּבַאֵר בְּבִיאור הַלִּיקוּטִים, וְיַעו"ש עוֹד בְּעֲנִיִן הַפְּתַח שֶׁל הַה' וְהַח', שְׁבֵאֵמֵת הַצַּדִּיק אֵף שְׁהוּא ג"כ יוֹרֵד לְמַצְרִים, בְּבַח' יַעֲקֹב עֲצָמוֹ שְׁהוּא אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ שִׁירֵשׁ ג"כ לְמַצְרִים, אֲבָל הוּא עוֹלָה דֶרֶךְ הַפְּתַח שֶׁלֹּמֵטָה כִּיוֹן שִׁירִידָתוֹ לֹא הִיתָה יְרִידָה אֲמִיתִית רַק כְּדִי לְהַעֲלוֹת אֶת הַיּוֹרְדִים, וְרַק שְׁאֵר הָאֲנָשִׁים שֶׁרַחוּקִים מֵאוֹר הָאֲמֵת, הֵם צְרִיכִים "סִיוַע" וְעַל כֵּן מוֹכְרָחִים לְפַתַּח שֶׁל הַה', וְיַעו"ש עוֹד שְׁעֲנִיִן הַג' מַחֲצוֹת שֶׁל הַח' הוּא בַּח' ג' הַקְּלִיפּוֹת הַטְּמָאוֹת, וְהַפְּתַח שֶׁלֹּמֵטָה הוּא בַּח' הַנוּגָה, שְׁבֵאֵמֵת עֵיקֶר הַבִּירוּר הוּא שֵׁם וְכַשְׁזוֹכִים לְבֵרֵר הַנוּגָה אֵזִי עוֹלִים דֶרֶךְ שֵׁם דֵּיִקָּא וְזוֹכִים לְשִׁלְיֻמוֹת הָאֲמֵת, אֲלֵא שְׁשֵׁאֵר הָעוֹלָם שְׁאֵין זוֹכִים לְאֵמֵת שֶׁל אֲבָן טוֹב, אֵזִי הַנוּגָה שֶׁלֵּהֵם אֵינוּ מְבוֹרֵר וְשֵׁם דֵּיִקָּא מִתְּגַבֵּר בַּח' הַחוּשֶׁךְ וְעַל כֵּן קִשָּׁה לֵהֵם לְעֵלוֹת דֶרֶךְ שֵׁם וְיוֹתֵר קֵל לֵהֵם לְעֵלוֹת בַּפְּתַח שֶׁל הַה' שְׁהוּא בַּח' שְׁבִירַת כַּח הַרַע עֲצָמוֹ, וְכֹל זֶה הוּא בַּח' סִיוַע דְּלַעֲיֵלָא שְׁהוּא בַּח' הָאֲרֵת אוֹר הָאֲמֵת שֶׁל הָאֲבָן טוֹב שֶׁחֲלוֹן שְׁהוּא בַּח' אֶתְעַרְוֵתָא דְּלַעֲיֵלָא, יַעו"ש עוֹד שְׁזֶה בַּח' מ' פְּתוּחָה שְׁבִתִּיבַת וְאֵל אֵמָה תְּכַלִּינָה מִלְּמַעֲלָה שְׁהוֹלֵךְ עַל דִּיבוּר הָאֲמֵת, שְׁשֵׁם הַפְּתַח הוּא מִלְּמַטָּה, וְזֶה תִּיקוֹן בַּח' הַמ' סְתוּמָה שְׁעֵלִיָה נֵאֵמֵר בְּנֶס הִיו עוֹמְדִים, יַעו"ש עוֹד בְּאַרְיֻכוֹת].

אֵפִי כְּשִׁחְטָאוּ כֹל כִּךְ עַד שְׁמִיגַע לֵהֵם עַל פִּי דִין עוֹנֵשׁ שֶׁל מְבוֹל.

נִמְצָא לְפִי זֶה שְׁקוּדֵם הַמְּבוֹל, כִּיוֹן שֶׁלֹּא הַתְּפִלָּל נָח לְעוֹרֵר רַחֲמִים, נִידוֹן הָעוֹלָם בְּמִידַת הַדִּין, וְכִפִּי הַדִּין כִּיוֹן שֵׁשׁ בַּחֲרִירָה לְעֵשׂוֹת טוֹב אוֹ רַע, וְלֹא לְשִׁמּוֹעַ לִיצַר הַרַע, הִיו רַאוּיִים וְקִיבְלוּ אֶת הָעוֹנֵשׁ שֶׁל הַמְּבוֹל. וְאַחֲרֵי שֶׁחָרַב הָעוֹלָם הַתְּפִלָּל נָח וְעוֹרֵר רַחֲמִים, וְהַשִּׁיב לוֹ הַקַּב"ה מְדוּעַ לֹא הַתְּפִלָּל קוֹדֵם וְכו', וְהַכִּיר נָח שֶׁחֲטָא וְהֵבִיא קֶרְבָּן עַל עֲצָמוֹ, וְכַשֶּׁהֵבִיא קֶרְבָּן עַל עֲצָמוֹ וְעֵלָה הַקֶּרְבָּן לְרִיחַ נִיחַח לְפָנָי ה', זֹכָה נָח שֶׁהַתְּקַבְּלָה תְּפִילָתוֹ עַל מַכָּאֵן וְלֵהֲבֵא שֶׁלֹּא יִבִּיא ה' ית' יוֹתֵר מְבוֹל, כִּי יִדוֹן ה' אֶת הָעוֹלָם בְּמִידַת הַרַחֲמִים, שְׁאֵז יֵשׁ הַצַּטְדָּקוֹת שְׁמַכְיֹן שֶׁ"יִצַּר לֵב הָאָדָם רַע מְנַעְרִיו" - ה' יִרַחֵם עַל הָעוֹלָם.

הַמְּבוֹל בִּיקְשַׁת רַחֲמִים, אַחֲרֵי שֶׁכָּבַר אֲבָד הָעוֹלָם. וְכִיוֹן שֶׁהַכִּיר נָח בְּעֲצָמוֹ שֶׁחֲטָא - בִּזָּה שֶׁלֹּא בִיקֵשׁ רַחֲמִים מִתְּחִילָה, הֵבִיא קֶרְבָּנוֹת עַל עֲצָמוֹ, וְעַל יְדֵי שְׁכִיפֵר עַל עֲצָמוֹ, זֹכָה שֶׁהַתְּקַבְּלָה תְּפִילַת נָח עַל מַכָּאֵן וְלֵהֲבֵא, שְׁנִשְׁבַּע הַקַּב"ה שֶׁלֹּא יוֹסֵף עוֹד לְקַלֵּל אֶת הָאָדָמָה וְלֵהַכּוֹת אֶת הָאָדָם כְּאִשֶׁר עֲשֵׂה, וְאַפִּי שִׁיחְטָאוּ בְּנֵי אָדָם וְיִגִּיעַ לֵהֵם עוֹנֵשׁ מְבוֹל, מ"מ מַחֲמַת סִיבָה זוֹ שֶׁ"יִצַּר לֵב הָאָדָם רַע מְנַעְרִיו" - יִרַחֵם עַל הָעוֹלָם. כְּלוּמָה, אֵף שְׁבֵאֵמֵת אֵין בְּכַח סִיבָה זוֹ לְבַטֵּל אֶת עוֹנֵשׁ מִידַת הַדִּין - כְּשֶׁהָעוֹלָם נִידוֹן בְּמִידָה זוֹ, מ"מ יֵשׁ כַּח בְּסִיבָה שֶׁ"יִצַּר לֵב הָאָדָם רַע מְנַעְרִיו", שְׁכַשִּׁישׁ צַדִּיק שְׁמַעוֹרֵר רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם - לִידוֹן אֶת הָעוֹלָם עַל יְדֵי סִיבָה זוֹ לְכַף זְכוּת, וְלֵהַצִּיל אֶת הָעוֹלָם

שֶׁהִרִי לֹא נִיטְלָה מִמֶּנּוּ הַבַּחֲרִירָה מְלַעֲשׂוֹת טוֹב וְלֹא רַע וְכַנ"ל, מ"מ מִידַת הַרַחֲמִים הַמַּתְּעוֹרֵרֵת עַל יְדֵי תְּפִילַת הָאָדָם כַּאֲן לְמַטָּה, יֵשׁ לָהּ כַּח לְבַטֵּל אֶת הָעוֹנֵשׁ, שְׁמַחֲמַת שֶׁ"יִצַּר לֵב הָאָדָם רַע מְנַעְרִיו" - הֵינּוּ שְׁמַקְטַנּוֹתוֹ טַבַּעוֹ נוֹטָה אֶל הַרַע, לְכִן יֵשׁ לְדוֹנוֹ לְכַף זְכוּת וְלִרְחֵם עֲלָיו.

וְזֶה שְׁאֵמֵר הַקַּב"ה לְנַח, שְׁאֵם הֵייתָ מִתְּפִלָּל תְּפִילָה זוֹ: שְׁאֵמֵרֵת 'נְקִרְאֵת רַחֲוִם, הִיָּה לְךָ לְרַחֵם עַל בְּרִיּוֹתֶיךָ' - קוֹדֵם הַמְּבוֹל, הִיתָה מַתְּעוֹרֵרֵת מִידַת הַרַחֲמִים וּבְכּוּחַ הֵייתָ מִרַחֵם וּמְבַטֵּל אֶת עוֹנֵשׁ הַמְּבוֹל, כִּי עַל יְדֵי תְּפִילַתְךָ הֵייתָ קֵם מְכַסֵּא דִין וְעוֹבֵר עַל כִּסְאֵי רַחֲמִים, וּמִרַחֵם עַל בְּרִיּוֹתֶיךָ וְיוֹתֵר מִזֶּה אֵמֵר הַקַּב"ה, כְּמָה רִימְזִיתִי לְךָ עַל הַדְּבַר הַזֶּה שֶׁתְּפִלָּל וְתִבְקֵשׁ רַחֲמִים, וְאֵילוֹ אֶתָּה לֹא עֲשִׂיתָ כֵן. וְרַק עַכְשָׁיו אַחֲרֵי

מכתב מסופרת לסופרים

הנחות היסוד הפשוטות והבסיסיות בחייו של כל ילד יהודי שמכיר את מורשתו מכילות גרעינים כאלה של התהוות ושל נצח, של אינסוף ושל חרות, של שמחת עולם ושל גאולת עולם

נוצר ממה שחוויתם בו, אולי כגרעין שהמשיך לנבט ולצמוח או כקו מכחול שהפכתם לתמונה – העולם המדהים שלנו אוצר בתוכו את הכל.

אבל הוא גם קטן, וצר, ומעיק, ואפור עד לבלי נשוא.

כי הוא עולמם של בני האדם, ובני האדם משרכים בו את דרכם כבר אלפי שנים. נמוך וקרוב קרוב אל האדמה.

ומי שהוא בעל נפש רגישה, מרגיש שאם יישאר רק כאן, בעולמם הצר והקטן של סובביו, ייחנק למוות.

הוא חייב לברוח מכאן, להימלט למקומות גדולים יותר, פתוחים יותר, מאפשרים, בני חורין, מאושרים.

זהו צורך דוחק, דחוף, קיומי, של כולכם – לברוח. למצוא ממלכת-אחרת. להמציא אותה כדי למצוא אותה.

מרחבי הדמיון האינסופיים, שפותחים שערים בפני המחפשים מפלט מן החיים הצרים והאפורים.

אמנם הארי פוטר כבר הרבה פחות מופלא ורחב ידיים מקודמיו (בה במידה שהוא יותר מתוחכם), כי העולם שבו הוא נוצר מפויח וכהה וירוד בהרבה מן העולם שהם נולדו בו, אבל גם הוא מעניק לגיבוריו מטאטאים לעוף בהם וכשפים להיעזר בהם. אם לא לצאת מן העולם, לפחות לצאת מכמה מוגבלויות שלו.

כולכם רציתם החוצה.

החוצה מכאן, מן הגיא צלמוות הצר הזה.

הוא לא באמת צר, העולם שלנו, הוא יפהפה בצורה עוצרת נשימה ובסופו של דבר כל היופי שידעתם לתאר בספרים

זהו מכתב, שאני- יהודייה מירושלים של שנת 2020 - רוצה לשלוח למחברי ספרי הפנטסטיות הטובים ביותר.

יצא לי לקרוא פה ושם סיפורים שחיברתם. הם אכן מעבירים השראה למי שקורא אותם, כי הייתם חייבים להינתק מהעולם הזה קצת בשביל לכתוב, ומרגישים דרכם את האמת. האמת, שיש משהו מעבר לחומה האמת, שהמשהו הזה גדול פי כמה וכמה מהחומה האמת, שהוא הרבה יותר יפה ונקי ושלם ומאושר ואינסופי מהחומה.

קיבלתם מתנה לראות מהצד את המתרחש מתחת לזרמי היומיום, מתחת לגעשי הרגשות, מתחת לתנועות הרצון. אני מסתכלת על ההמצאות הקסומות האלה שהגיתם. הממלכות הבלתי אפשריות, שהן האפשרות היחידה לשמור על מידת מה של שמחה ותקווה.

קו 'חניכי הישיבות' – ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של
רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגליונות הנפלאים שע"י 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשארת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 4\5 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ט. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשארת הודעה לביקוש שיעוד או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 3\4 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

ואילו יהודי יודע שהאמת שלו מכילה את העולם הזה כמו מפת דרכים עם מסלול מתפתל ונקודות ציון, אבל כשהמסע מסתיים המפה נגללת ונקשרת ונישאת עמו למעלה, לעולמות עליונים. העולם הזה כולו נגלל בתוך המפה הקטנה שחוזרת לשם, ונפתחת שם, ונלמדת לפרטיה. מה עשינו, מה פעלנו, מה הבנו, מה גילינו. ועם הנכסים שרכש לו כאן, הולך האדם לבית עולם האמת שלו.

במילים אחרות, ידידי הסופרים, אתם פרצתם מן העולם שלכם דלת אל מחוזות הדמיון כדי לחוות בעזרתם משהו, ואילו אנו באנו ממרחבי האינסוף אל העולם הזה, ללמוד וליפול ולקום בו, ולקבל ממנו את מה שרק הוא יכול לתת: כאב ושמחה, סיפוק ונתינה, ויתור וצמיחה, כפירה ואמונה, טעות ותשובה.

העולם האפור שלכם הוא במידה רבה הפנטסיה שלנו, ואילו הפנטסיה שלכם כמעט מיותרת עבורנו. אנחנו יכולים לקבל ממנה נגיעה של השראה, אבל הנחות היסוד הפשוטות והבסיסיות בחייו של כל ילד יהודי שמכיר את

העמוקים שלו אוצרים עבורו ידע מעולמות עליונים. עולמות שהם מעל ומעבר לכל מה שהוא מעל ומעבר לעולמנו זה השפל.

אתם פורצים את גבולות החומר למקומות בלתי מוגבלים... אבל בדרך זו אחרת גם המקומות הבלתי מוגבלים שהגיתם הם רק גרסה משוכללת יותר, מתקדמת או מפותחת או מהינה לשאת עיניה גבוה ורחוק יותר... מכאן.

ועשיתם זאת. יצירותיכם מכילות את העוצמה שבה דחקתם את גבולות המציאות עד שפרצתם דרך החוצה. בראשכם ובליבכם הבקעתם סלעים של כאן ועכשיו ופרצתם אל האין גבול שמאחורי הגבול.

אין שום יהודי שכתב עד היום ספרי פנטסיה כמוכם.

ואולי גם לא יהיה יהודי כזה.

אין יהודי שבושרת בו הבערה הנואשת הזאת, כי כל יהודי נושא את המשמעות העמוקה באמת של קיומו בתוכו, והוא לא נושא כמותכם.

הנואשות הולידה את יצירותיכם, ומי שאינו נושא במידה קיומית לא יוכל להגות כמותן.

היהודים, כל אחד ואחת מהם, יודעים, גם כשאינם יודעים שהם יודעים, שאין הם זקוקים לשום פנטסיה כדי להינצל מהחידלון הנורא של החיים על פני האדמה.

כל יהודי נושא בתוכו את סוד הנצח שלו. כל יהודי בא מעולם שמחוץ לכאן, והולך לעולם שמחוץ לכאן, והזיכרונות

כי רק כשאנחנו פוגשים את חלומותיכם העמוקים ביותר ואת ממלכות דמיונכם וגבולך, אנחנו קולטים, מתוך זעזוע עמוק, כמה עשירים לאן שיעור אנחנו.

אחיי בני אנוש,

אני מרגישה את ליבכם המפרפר והכמה. נחבט אל מה שהצליח להמציא לעצמו, וזה לא הרבה.

זה בשום אופן לא מספיק.

יש לי בשורה בשבילכם, כל המחברים וכל הקוראים, כל היוצרים וכל המחפשים, כל המתגעגעים וכל החולמים, כל המציירים וכל הכותבים, כל השרים וכל המנגנים, כל הפיקחים וכל המסוממים.

יבוא יום, והוא יבוא בקרוב, וידע כל פעול מי פעלו, ויבין כל יצור מי יצרו.

וביום הזה, המאושר בחיי מי שיזכה לו, תהפוכה כל הפנטסיות חיוורות מאוד, שקופות ובלתי נראות. שמש צדקה ומרפא תשטוף את הכל, העולם ישיר את שירו האמתי, ולא נצטרך עוד לדמיונות כלל.

גבוהים ומפותחים למעלה מהשגת בן אנוש, נושאים כולנו נגיעות של נצח בליבנו ובחיינו, ברמה כזאת שלא סביר שיהיה יהודי שיכתוב אי פעם נרניה או פנטסיה, ואפילו לא הגוורטס.

אגב, כל אחד מאתנו לא רק מקבל מן הנצח דרישות שלום אל חייו, אלא גם שולח קווי אור מחייו אל הנצח. מכאן, משדה גידול תפוחי האדמה והחיטה, ממחוזות הרגש התועה, התאוה והתעתוע, אנחנו שולחים קווי אור זכים ומזוקקים למעלה. הרבה הרבה יותר למעלה ממה שיכולת הדמיון שלכם מגיעה ונפסקת.

אנחנו לא ממציינים לנו ארצות של דמיון אלא מעצבים את חיי הנצח שלנו. אנחנו לא רק קוראים או צופים בהתרחשויות קדומות ובממלכות שאינן, אלא יוצרים עולמות מופלאים באמת לאמיתיה. עולמות אין קץ שמחכים לנו, ושנפגוש כשמסענו יסתיים.

ובכן, רציתי להגיד לכם תודה, אמיתית, כנה.

מורשתו מכילות גרעינים כאלה של התהוות ושל נצח, של אינסוף ושל חרות, של שמחת עולם ושל גאולה עולם, שאין לכם מושג בהם, אפילו לא זורת.

חמוד לקרוא על נרניה או על פוכו. חמוד לקבל ד"ש ממושגי הזמן המשתנה, מן היכולות המתעצמות, מקלות התעופה, מאומץ הלב השלם ומהיעדר כל פחד. כיף לגעת רגע במה שהעולם על מסכיו מסתירים מאתנו.

כי אנחנו כאן כמו כולם, על פני האדמה, נמוך וקרוב. עטופים בקורי העכביש האפורים, מסונוורים מאורות התעתועים הנכלוליים, ואת דמינו עוד שותים הערפדים יותר מאשר את דמכם. הוא הרבה יותר טעים להם.

כשאנחנו כאן אנחנו כאן, כבולים, מוגבלים, עיוורים וחרשים. אבל היה פעם צדיק שסיפור סיפור על שבעה גיבורים שכולם היו בעלי מומים. אחד עיוור, אחד חרש, אחד בלי ידיים, אחד בלי רגליים... והם היו שבעת הבריאים עלי אדמות, שמביאים ארוכה לכל. בזכות שליחים כמותם, מיוחדים מאוד,

מעובין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך

ניתן לתרום דרך 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא'. או דרך קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

מני לגליון המקורבים!

חדש! ניתן לעשות מניו לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. חפשו: **עלמא דאורייתא**. המניו על-דעת המערכת! לברורים: 054-848-73-17

מידעון 'לחניכי הישיבות' - ברסלב

עלון הקבצו (יו"ל ע"י ארגון 'הקבצו') - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: vhecmu@gmail.com

עלון המקורבים - ניתן לקבל את העלון בדוא"ל בשליחת בקשה לכתובת: E0773140331@GMAIL.COM

שידוכים 'למקורבים': נפתח מאגר שידוכים ייחודי ואיכותי מבית 'הקבצו', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בסגנון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 058-32-60-647 או בכתובת: GMAIL.COM@A9996560

ניתן לקבל **מידע כללי ומקיף בחסידות** ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל: info@breslevglobal.com

בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!"

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ר)